



ל א, זו לא בדיחה. הכותרת הבאה הופיעה באמת בעיתון דבר, ביום הרביעי שעבר, 8 ביולי 1970:

עם רצה דויד בן גוריון לשנות את שיטת הבחירות במדינה. הוא רצה לעבור לשיטה הבריטית: חלוקת

**המערכת פותח במשא ומתן לשינוי שיטת הבחירות לכנסת**

רואה בטילים הסובייטיים המוצבים במצרים נשק-הגנה

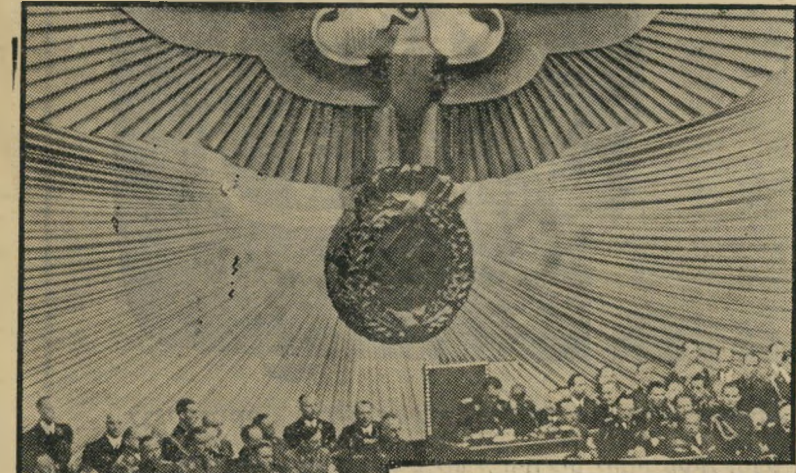
סיעת הערבה בכנסת דנה אמש טורים כמו התחייבות לתיכור. א. אלי אב העניע את היתר בין 24-26 יוני 1970

חרות ישלטו בגח"ל, יצחק רפאל ושות' ישלטו במחנה הדתי. שום זיק של התמרדות לא ייתכן עוד.

פוף-סוף תישאר המשפחה הג' דולה של הכופים לבדה בכנסת ובזירה הציבורית. פוף-סוף תוכל לנהל את עסקיה כאין מפריע, ל' חלק את השלל במחשכים, כמו כל קארטל מיפחרי המשתלט על מחורה מסוימת בשוק.

אם יוכל משהו לתאר לעצמו את דמותה של הכנסת, אחרי שתתגשם "רפורמה" זו? שום כוח חדש, רעיון חדש, איי שיות חדשה לא יגיעו עוד לכנסת. שום זיכוח של כמש לא יתנהל בה עוד.

משה ברעם ויצחק רפאל; ישראל קרגמן וחיים לנאוי; ישראל ישעיהו וזרח ורהפטינג; אסתר רוזאלינאור וטובה סנהדראי; יוכלו להחליף ביניהם מחמאות וברכות, כמו גב-אים בישיבות ועד-הקהילה. הצעות-החוקים של הממשלה יעברו ב-כנסת אוטומאטית בשיטת האכספרס, באולם הריק, בשעה שבחוף יסערו הפגנות-ההמרי גים של הרוח הצעיר, שייבטא את רצונותיו הפוליטיים בבקבוקי-רמולוטוב, מחוסר כל



הרייכסטאג הגרמני יכולת אחרת למצוא להם ביטוי. כך זה קרה בכל מקום שבו נס' תמה הדרך הפרלמנטרית עליידי תחבולות מסוג זה. כך נעשה גם בישראל, אם תהפוך הכנסת למור שב-זקנים של מימסר מנוון.

דברים אינם נאמרים על דרך ה' הגזמה - אפילו כשהם נשמעים כך. המזימה החדשה של המערך מובילה ל-קראת רייכסטאג ישראלי או סובייט עליין - לא דיקטטורה של פירר אחד והיסטרי, אלא דיקטטורה של קומץ זקנים ממורמ-רים, שאינם יכולים להשלים עם עלייתם של כוחות חושים.

יש משהו חולני, וכימעט מטוי רה, בבולמוס זה לחיסול קולות האופוזיציה דווקא בשעה זו. כי בשעה זו נבנה במצרים חיל-אוויר סובייטי, העלול בעוד שנה-שנתיים להפציץ גם את בניין הכנסת. ובמקום לחשוב על כך, חושבת סיעת-המערך על הפכנה הנוראה הפמונה בקיום שני נציגי הכוח החדש בתוך הכניין.

חוששים כי השיטה הבריטית עלולה לק-בור את עסקי-המנגנון האפורים. לא לכך הם מתכוונים.

הם המציאו שיטה אחרת לגמרי: לחלק את הארץ למיספר מוגבל של אזורי-בחי רה, ולערוך בחירות יחסיות, לא-אישיות, בכל אזור.

זוהי אחת המזימות הציניות כי יותר שנחרשו איימעם כסדרת ה' כופים של מפא"י.

מהו התוכן האמיתי של מזימה זו? מקביעת אחוזי-הסימנה חדש. לא של אחוז אחד, ולא של שניים-שלושה. אלא אחוזי-הסימנה של 15, 20 או 25 אחוזים.

זהו עניין פשוט לגמרי: נניח שיחלקו את הארץ ל-20 אזורי-בחירה, ושכל אזור יבחרו שישה ח"כים. פירוש הדבר הוא שכל רשימה צריכה לזכות ב-17% מן הקולות בכל אזור כדי להעביר מנדאט. על פי שיטה זו ייוותרו בכנסת רק שלוש סיעות: המערך, גח"ל והמפד"ל. אם ייקבעו 30 אזורי-בחירה, ייבחרו רק ארבעה אנשים בכל אזור. פירוש הדבר: אחוזי-הסימנה של 25%.

הארץ ל-12 אזורי-בחירה קטנים, ובחירת איש אחד בכל אזור. זה היה כשדויד בן גוריון שלט במפא"י, ולא הצליח להשיג רוב בבחירות. בן גוריון היה בטוח, בצדק, כי השיטה המוצעת עליידו תנחיל למפא"י רוב מוחלט ושלטון נצחי. בתנאים של ישראל, שאינה דומה לברי-טניה, לא תביא שיטה כזאת למישטר של שתי מפלגות מתחלפות, אלא שלטון-עולם של מפלגה אחת - זו שיש בידה המנגנון, הכסף, וכל מכשירי השוחד והכפייה. אבל לשיטה שהוצעה עליידו בן גוריון היתה לפחות מעלה אחת - יצירת קשר ישיר בין הבוחר והנבחר. כל בוחר יכול היה לדעת, כשיטה זו, מי מייצגו.

אמנם, זוהי תפיסה נאיבית במקצת. ב-בריטניה אין אחוז השוטים בבית-הנבחרים נופל מן האחוז המקובל בישראל. נבחרים רבים מבקרים באזורי-הבחירה שלהם רק פעם בארבע שנים - ערב הבחירות הבאות. ולבחרים אין שום השפעה על קביעת

בידיעה שהופיעה תחת כותרת זו אין זכר לטילים סובייטיים. היישיבה כולה היתה מוקדשת ל-תוכנית סיעת המערך לשנות את שיטת-הבחירות לכנסת. כותרת-המישנה "הסובייטים" נכנסה בט' עות. היתה זאת פשוט שגיאת-דפוס. אולם, כפי שכבר אמר פרויד המנוח, לכל מעות יש סיבה ניסי תרת. היא מגלה מה מתרחש ב-נכמי נפשו של הטועה.

אכן, מגלה כותרת-המישנה המוט' עית עלום ומלוואר. הטילים הסובייטיים מוצבים ב-רגע זה לאורך התעלה. הם מכווי נים אל ליבם של טיימינו. העימות עם הסובייטים בתעלה נראה כמי עט בלתי-נמנע. עומדת לפנינו מלחמה לחיים ולמוות עם אחת משתי מעצמות-העל האדי-רות של העולם. אין שום בטחון שמעצמת העל השניה תחוש במיקרה זה לעזרתנו. זהו איום על חייהם של אלפי צעירים,

# נוכחים

# וכסילים

ואולי על עצם קיום המדינה. מעולם - לא ב-1948, וגם לא ב-1967 - היתה צפויה לנו פני נה נוראה כזאת.

הממשלה, שבמרכזה עומד המערך, ושכל שריה החשובים שייכים למערך, נושאת בחלק מהאחריות ליצירת מצב מחרד זה. מה עושה סיעת המערך עכשיו? האם היא מכה על חטא? האם היא משפשת במעשיה? האם היא תרה באופן קדחתני אחרי כל שביל העשוי להרחיק אותנו מפי הטהום? לא. יש לה משהו הרבה יותר חשוב לדון בו. בפניה עומדת מטרה קדושה וגורלית: איך לסלק את הסיעות הקטנות מן הכנסת.

לנא תהיה כאן שום אשלייה. איש במערך לא הושב בריצי נות איך לתקן את הכנסת. אלו זה היה איכפת להם, יכלו ראשי המערך להתחיל בדברים קטנים. למשל, הם יכלו להכריח את חבריהם להוטיע לשיבות מעולם לא שררה בכנסת עזובה כזאת. במשך שעות שלמות נוכחים בעת הדיונים חמישה, ארבעה ואף שלושה חברי-הכנסת. לעיתים קרובות לא נוכח באולם אף איש אחד מבין 60 אנשי המערך וגרורותיו. כבר קרה ששני אנשי הכוח החדש במליאה היוו בה רוב מוחלט. לא זה מרואג את המערך. לא הנעדרים מחרידים את מנוחתו, אלא דווקא הנוכחים. אנחנו.

או יוותרו בכנסת רק סיעות המערך ו-גח"ל, אולי בתוספת שניים-שלושה חתיים, שיצליחו להיכנס מבעד לדלת האחוזית של בני ברק ומקומות דומים.

מכנה המשותף של כל ההצעות ה' האלה: לחסל את הסיעות הקטנות. זוהי קנוניה של שלושת המני גנונים הגדולים, הרוצים לעשות יד אחת כדי לחסל את כל יריי ביהם.

המערך יחסל את ע"מ (שהיא הדוגלת העיקרית בשינוי שיטת-הבחירות. זוהי הת גלות מעניינת של יצר-ההתאבדות. ואולי אין זה אלא אליבי נוח, מכיוון שממילא אין סיכוי לסיעה מוודה זו להופיע בבחי רות הבאות, ללא בן גוריון). המערך יח' סל גם את מק"י ור"ק"י.

גח"ל יחסל את ל"ע והמרכז החופשי. המפד"ל יחסל את אגריי ופא"י. כולם יחסלו את הכוח החדש. איש אינו מעמיד פנים שיש כוונה אחרת. בתוך כל סיעה, יחסל הרוב את המיעוט, הבוסים של מפא"י ישלטו במערך. אנשי

המועמים. זו נעשית אישם בחדרי-חדרים, עליידי קבוצות זעירות של בוסים מפלג' תיים, בדיוק כמו אצלנו. הפרלמנט הבריטי הוא כיום, לפי כל הדיעות, וגם לפי דעת רוב חבריו, אחד הפרלמנטים הי גרועים בעולם. נדמה שהוא נופל אף מן הכנסת שלנו.

אבל על כך אפשר להתווכח. מי שרוצה לעבור מן השיטה הישראלית לשיטה הברי-טית, מציג לפחות אלטרנטיבה עיקבית וכנה. סיעת המערך אינה הזולמת על כך.

הצענו ש בן גוריון קרה מה שקורה לרעיונות רבים. כדבריו של רודיאוד קיפלינג: הם הופקעו עליידי ה' נוכלים, כדי לאחז את עיני הכסילים. לבוסים של המערך אין כל חשק לאמץ לעצמם את הצעת בן גוריון. אין להם אשליות לגבי עצמם. הם יודי עים שמלבר חצי תריסר הכוכבים בצמרת, אין לאיש מהם סיכוי לצבור בבחירות אישיות חופשיות יותר ממאה קולות. הם